

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 15C/37/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319207326
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Sivák
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2020:8319207326.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudcom Mgr. Petrom Sivákom v právnej žalobcu: Humenská energetická spoločnosť, s.r.o., so sídlom Chemlonská 1, 066 01 Humenné, IČO: 31728812, zastúpená advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Bröstl & Čentík, s.r.o., so sídlom v Košiciach - mestská časť Juh, Rázusova 1, proti žalovanému: L. Š., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom G. X, B., právne zastúpený: JUDr. Vladimírom Šatníkom - advokátom, Mierová 2, Humenné, v konaní o náhradu škody takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 69.623,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 59.280,55 eur od 14. 5. 2003 až do zaplatenia a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi súd priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal dňa 19.3.2014 na súde proti žalovanému žalobu, ktorou navrhol, aby súd zaviazal titulom náhrady škody zaplatiť mu 69623,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13% ročne zo sumy 59280,55 eur od 14.5.2003 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. V žalobe uviedol, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T 102/2008 zo dňa 04.7.2013 uznaný vinným, že v období od 07.12.2006 až doposiaľ ako štatutárny orgán spoločenstva vlastníkov bytov v dome na G. H. Č..XXXX/X X. B. súhlasil s tým, aby bol založený nový bankový účet tohto spoločenstva, na ktorý presmeroval platby nájomníkov tohto bytového domu, aby sa tak vyhol zaplateniu pohľadávky spoločenstva vlastníkov bytov v sume 1785885,90 Sk (59280,55 eur) žalobcovi, vyplývajúcej z rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 10C 234/2004 zo dňa 09.5.2006. Týmto konaním zmaril uspokojenie svojho veriteľa zatajením časti svojho majetku a spôsobil žalobcovi škodu v uvedenej výške, čím spáchal zároveň trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods.1, písm. a) ods.4 Trestného zákona. Žalobca ako poškodený bol s nárokom na náhradu škody vo výške 59280,55 eur odkázaný na občianske súdne konanie. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje v súvislosti so zavineným protiprávnym konaním žalovaného potvrdenom rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 04.7.2013 sp. zn. 2T 102/2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.7.2013, ďalej náhrady trov súdneho konania vo výške 311582,89 Sk (10342,66 eur) priznaných rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 09.5.2006 sp. zn. 10C 239/2004-97 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 09.10.2006 sp. zn. 1Co 203/2006 právoplatných dňa 14.11.2006 a vykonateľných dňa 21.11.2006. Žalobca vyzval žalovaného na náhradu škody listom zo dňa 28.10.2013 avšak bezúspešne.

3. Žalovaný žiadal žalobu ako bezpredmetnú zamietnuť. Potvrdil, že bol rozsudkom OS Humenné 2T 102/2008-271 zo dňa 04.7.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.7.2013 uznaný vinným zo skutku

ako ho uviedol žalobca v žalobe a že tento rozsudok odkázal žalobcu s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Citoval ustanovenie § 135 ods.1, O.s.p., s tým, že na základe tohto ustanovenia má za to, že súd v civilnom konaní je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, a kto ho spáchal, pričom viazanosť rozhodnutia iného orgánu sa vzťahuje iba na výrok, nie na odôvodnenie rozhodnutia. Z výroku o vine je potom nutné vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu a skutkovú časť s tým, že rieši naplnenie skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatela. Rozsah viazanosti rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie o uplatnení nároku. Aj keď je vo výroku rozsudku škoda presne vyčíslená, súdy v občianskom súdnom konaní sa touto časťou výroku trestného rozsudku necítia byť viazané. Súd v občianskom súdnom konaní preto nie je viazaný v zmysle § 135 ods.1, O.s.p. pokiaľ ide o výšku škody. Podľa § 8 ods.4 zákona č.182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, majetok vlastníkov bytov nemôže byť súčasťou konkurznej podstaty správcu ani predmetom výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov, ktorý smeruje proti majetku správcu. Zákon pritom explicitne uvádza, že predmetom rozhodnutia podľa osobitných predpisov je aj exekúcia podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti.

Žalovaný si v trestnom konaní priznal vinu, na základe opakovaného vrátenia veci súdu prvého stupňa. V zmysle citovaného ustanovenia majetok vlastníkov nemôže byť predmetom výkonu exekúcie a z toho hľadiska je úplne bezpredmetné, či správca (žalovaný) takýto „iný účet“ v banke, kam boli presmerované platby vlastníkov bytov zriadil alebo nie, pretože peňažné prostriedky vlastníkov na účte v banke by nemohli byť aj tak predmetom exekúcie.

Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. To znamená, že subjekt je zodpovedný za škodu len vtedy, ak je medzi jeho protiprávnym konaním a vzniknutou škodou vzťah, aký je medzi príčinou a následkom. Protiprávnosť musí byť teda jednou z hlavných príčin vzniku škody. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu. V danom prípade by škode došlo aj bez porušenia právnej povinnosti (zriadenia iného účtu v banke) a preto tu chýba príčinná súvislosť ako jeden z predpokladov zodpovednosti v občianskom práve. Poukázal na rozhodnutie Tr. Č 32/1963, podľa ktorého súd môže uložiť obžalovanému v adhéznom konaní nahradiť škodu len vtedy, ak ho posudzuje za trestný čin, ktorým túto škodu spôsobil a ďalej na rozhodnutie Zb. rozh. Tr. C. 34/1963, v zmysle ktorého ak bol poškodeným v adhéznom konaní riadne uplatnený nárok na náhradu škody, je súd povinný ak sú pre to dostatočné podklady, súčasne v výrokom o vine rozhodnúť o povinnosti odsúdeného na náhradu spôsobenej škody a nie odkazovať poškodeného na konanie vo veciach občianskoprávných.

4. Žalobca v priebehu konania trval na podanej žalobe. Žalovaný odkázal na výklad § 135 ods. 1 OSP a poukázal na to, že súd v civilnom konaní je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, pričom viazanosť rozhodnutia iného orgánu sa vzťahuje iba na výrok, nie na odôvodnenie rozhodnutia. Ďalej poukázal na úvahu, že aj keď je vo výroku rozsudku presne vyčíslená škoda, súdy v občianskom súdnom konaní sa touto časťou výroku trestného rozsudku necítia byť viazané. S týmto konštatovaním právneho zástupcu žalovaného nesúhlasil. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. 1US 269/2001, podľa ktorého rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami nerevalentnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t.j. o spáchaní trestného činu o tom kto ho spáchal. Má za to, že tento nález ústavného súdu judikoval povinnosť a viazanosť všeobecného súdu aj v civilnom konaní o náhrade škody práve právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní. Je toho názoru, že práve trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) ods. 4 Trestného zákona je práve takým trestným činom, ktorého znaky sú toho charakteru, že sú a mali by byť záväzné aj pre civilný súd v konaní o náhradu škody. Aj v samotnom výroku, čo je aj samotným znakom a zákonným znakom skutkovej podstaty citovaného trestného činu, je uvedené, že protiprávnym konaním bola spôsobená žalovaným škoda. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozsudkom v trestnom konaní, ktorým bol žalovaný odsúdený a uznaný vinným za to, že zmarením uspokojenia svojho veriteľa mu zároveň spôsobil škodu, je povinný aj na náhradu škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. K ďalším tvrdeniam uvedeným vo vyjadrení právneho zástupcu žalovaného k citácii § 8 ods. 4 Zákona č. 182/1993 o vlastníctve bytov a nebytových priestorov poukázal na to, že táto situácia, resp. táto citácia tohto paragrafu nemá relevanciu s týmto konaním. Žalovaný je

v pozícii nie vlastníka bytu, na ktorého majetok sa vzťahuje, alebo ktorý by mal byť súčasťou konkurznej podstaty, prípadne výkonu rozhodnutia v zmysle tohto ustanovenia zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Práve protiprávnym konaním, pre ktoré bol žalovaný právoplatne odsúdený je v priamej príčinnej súvislosti so vznikom škody v takom rozsahu, v akom sa žalobca domáha podanou žalobou.

5. Súd vo veci už rozhodol rozsudkom z 20. 11. 2014, kde žalobu zamietol a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal v konaní splnenie predpokladu na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka, a po odvolaní zo strany žalobcu Krajský súd v Prešove svojím rozsudkom zo dňa 3. 10. 2017 potvrdil napadnutý rozsudok, pričom žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania.

Žalobca podal voči týmto rozsudkom dovolanie na Najvyšší súd SR a tento uznesením zo dňa 29. 11. 2018 sp. zn. 8Cdo/82/2018 rozsudok Krajského súdu v Prešove z 3. 8. 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Prešove následne uznesením zo dňa 18. 7. 2019 zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Najvyšší súd a následne aj Krajský súd v Prešove vyslovili právny názor, že právoplatným odsudzujúcim trestným rozsudkom bol žalovaný odsúdený za trestný čin, pričom zo skutkovej vety trestného rozsudku vyplýva, že obžalovaný - žalovaný týmto konaním spôsobil značnú škodu v konkrétnej výške. Z judikatúry najvyššieho súdu a to z rozsudku z 29. 4. 1992 sp. zn. 2Cz16/92, R35/1993 bol vyslovený už právny názor, že v občianskom súdnom konaní je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku a tým aj formou zavinenia predpokladaným Trestným zákonom. Obdobne je to v uznesení najvyššieho súdu 1Obdo 41/2011 z 17. 5. 2012 a z Nálezu Ústavného súdu SR z 23. 11. 2011 sp. zn. I.ÚS 269/2011 a taktiež v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2016 sp. zn. 3Obo 18/2015.

6. Následne prvostupňový súd zaslal zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Prešove, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu právnym zástupcom strán konania na vyjadrenie v lehote 10 dní spolu s uplatnením sudcovskej koncentrácie s tým, že na neskôr uvedené návrhy a dôkazy súd nemusí prihliadať. Strany zotrvali na svojich vyjadreniach, pričom žalovaný sa ani nevyjadril.

7. Následne na pojednávaní konanom dňa 29. 1. 2020 súd opätovne za prítomnosti žalovaného, jeho právneho zástupcu a právneho zástupcu žalobcu vykonal pojednávanie, kde strany zotrvali na svojich doterajších stanoviskách s tým, že právny zástupca žalovaného navrhoval vykonanie ďalších dôkazov a to konkrétne pripojenie spisu 7Er/6/2016, ďalej spisu 12C/108/2014, pretože uviedol na svoju obranu, že podľa neho škoda bola spôsobená viacerými osobami a v takomto prípade je potrebné skúmať rozsah zavinenia, pričom v civilnom konaní 12C/108/2014 žalobca žaluje svojho bývalého advokáta s tým, že porušil svoje právne povinnosti a neprihlásil si pohľadávku voči spoločenstvu vlastníkov bytov do konkurzného konania a rovnako exekučné konanie 7Er/6/2016 viedol žalobca ako oprávnený exekúciu voči spoločenstvu vlastníkov bytov, ktorá bola následne zastavená.

8. Súd vo veci zistil tento skutkový stav: Rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 4. 7. 2013 sp. zn. 2T/102/2008, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným 20. 7. 2013 bol žalovaný ako obžalovaný uznaný vinným, že v období od 7. 12. 2006 až doposiaľ ako štatutárny orgán Spoločenstva vlastníkov bytov v dome na ul. G. X v B. založil nový bankový účet tohto spoločenstva, kde presmeroval platby nájomcov tohto bytového domu, aby sa tak vyhol zaplateniu pohľadávky spoločenstva vlastníkov bytov v sume 59.280,55 eur žalobcovi, ktorá vyplývala z právoplatného rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 10C/234/2004 zo dňa 9. 5. 2006, čím zmaril uspokojenie svojho veriteľa zatajením časti svojho majetku a spôsobil žalobcovi škodu vo výške 59.280,55 eur. Týmto spáchal trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.. Trestným rozsudkom bol žalobca ako poškodený s nárokom na náhradu škody 59.280,55 eur odkázaný podľa § 288 Trestného zákona na občianske súdne konanie.

9. Súd po posúdení tohto skutkového a právneho stavu a po vyslovení právnych názorov vyšších súdov a to predovšetkým Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Prešove konštatuje, že žalobca preukázal svoju povinnosť tvrdenia a svoje dôkazné bremeno a žalovaný mu svojím konaním spôsobil škodu vo výške 59.280,55 eur. Civilný súd je viazaný rozhodnutím trestného súdu o vine a treste, pričom z judikátov a z nálezu ústavného súdu, ktoré uviedol vo svojom uznesení Najvyšší súd SR je zrejmé, že v

prípade ak je skutkovej podstate konkrétneho trestného činu zahrnutá aj škoda, súd je viazaný aj touto škodou a to z dôvodu, že výška tejto škody bola podstatná pre trestnú zodpovednosť a pre kvalifikáciu konania obžalovaného - žalovaného v trestnom konaní. V tomto prípade je zrejmé, že skutková podstata trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1a a ods. 4 Trestného zákona zahŕňa v sebe aj samotnú škodu, čo je podmienka spáchania trestného činu. V trestnom konaní trestný súd po vykonanom dokazovaní a po ukončení dokazovania konštatoval, že žalovaný svojím protiprávnym konaním spôsobil žalobcovi škodu vo výške 59.280,55 eur. V tomto civilnom konaní žalovaný ani nenamietal výšku škody a nemal návrhy na dokazovanie ohľadom výšky škody a teda aj z tohto dôvodu sa táto výška škody preukázaná už v samotnom trestnom konaní javí ako preukázaná aj v tomto civilnom konaní. Do skončenia dokazovania žalovaný ohľadom výšky škody nemal ďalšie návrhy na dokazovanie. Treba podotknúť, že pokiaľ by táto výška škody nebola preukázaná v trestnom konaní, nemohol by byť žalovaný ako obžalovaný právoplatne odsúdený trestným rozsudkom podľa tohto trestného činu a konkrétneho § 239 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Trestného zákona. Škoda a jej výška je tu súčasťou skutkovej podstaty trestného činu, ktorá musí byť v trestnom konaní preukázaná.

10. Ďalšia obrana žalovaného, že žalovaný za škodu pravdepodobne zodpovedá spolu s ďalšími škodcami, žalovaným v konaní preukázaná nebola a ide o účelovú obranu. Dôvodom je, že z uvedeného trestného činu bol odsúdený výhradne len žalovaný, teda ten, kto trestný čin spôsobil výslovne sám a rovnako aj škodu žalobcovi. Hoci strany potvrdili, že na Okresnom súde Humenné sa vedie civilné konanie sp. zn. 12C/108/2014, ktoré doposiaľ nebolo skončené, kde žalobca žaluje svojho bývalého advokáta X. P.É. o náhradu škody pre porušenie právnej povinnosti, že neprihlásil do konkurzu proti spoločenstvu vlastníkov bytov právoplatnú pohľadávku žalobcu, táto skutočnosť nič nemení na tom, že za uvedený trestný čin a za danú škodu zodpovedá výslovne žalovaný. Advokát X. P. nebol uznaný vinným z tohto trestného činu a preto ani nemohol spôsobiť ani škodu žalobcovi. Rovnako ďalšia obrana žalovaného, že žiada pripojiť exekučný spis 7Er/6/2016 Okresného súdu Humenné, kde sa žalobca ako oprávnený domáhal voči spoločenstvu vlastníkov bytov ako povinnému vymoženiu peňažnej pohľadávky a kde konanie bolo zastavené, taktiež nesúvisí s týmto trestným činom, na základe ktorého je podaná táto žaloba. Preto súd musel tieto návrhy na dokazovanie zamietnuť. Okrem toho súd zamietol tieto návrhy na dokazovanie zo strany žalovaného aj z dôvodu, že potom ako bolo právnenému zástupcovi žalovaného zaslané uznesenie Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Prešove, súd uplatnil sudcovskú koncentráciu, pričom v stanovenej lehote sa právny zástupca žalovaného súdu nevyjadril a nenavrhol ďalšie návrhy na dokazovanie ani iné návrhy a bol nečinný. Súd skúmal aj moderačné právo, ktoré mu ukladá Občiansky zákonník pri náhrade škody, avšak zistil, že pri škode spôsobenej úmyselným konaním sa moderačné právo neuplatní. Z tohto dôvodu nebolo možné uplatniť žiadne moderačné právo ani s ohľadom na vysoký vek žalovaného, vzhľadom na to, že berie dôchodok a že sa vedú voči nemu iné exekučné konania.

11. Naopak v konaní bolo preukázané, že žalobca preukázal svoje tvrdenia, bolo preukázané splnenie zákonom stanovených predpokladov na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka a to konkrétne podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Podľa ods. 3 zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný ako škodca svojím konaním, ktoré malo dokonca charakter úmyselného trestného činu, porušil právnu povinnosť, za čo bol právoplatne odsúdený trestným súdom, pričom spôsobil škodu, ktorá bola časťou skutkovej podstaty tohto úmyselného trestného činu vo výške ako bola preukázaná v trestnom konaní a aj v civilnom konaní a preto za túto úmyselnú škodu a úmyselné protiprávne konanie zodpovedá výlučne žalovaný škodca žalobcovi.

Podľa § 450 OZ, z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd náhradu škody primerane zníži. Vezme pritom zreteľ najmä na to, ako ku škode došlo, ako aj na osobné a majetkové pomery fyzickej osoby, ktorá ju spôsobila; prihliadne pritom aj na pomery fyzickej osoby, ktorá bola poškodená. Zníženie nemožno vykonať, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne.

12. O trovách konania súd rozhodol v súlade s CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Vzhľadom na charakter škody a spôsob jej vzniku - úmyselným trestným činom, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený, nie je možné uplatniť dôvody hodné osobitného zreteľa a trov konania znížiť alebo nepriznať.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.